

[Birthe Rønn Hornbech]

Lad mig specielt om de ugifte forældre og særlig om de ugifte fædre sige, at vi naturligvis har forståelse for, hvilken tragedie det er for en far, der holder af sine børn, pludselig at skulle stå uden enhver form for muligheder for samkvem. Derfor har vi jo også ægteskabet med dets regler, og man kunne jo godt sige, der for nogle er en fordel ved at lade være at gifte sig, men så må de altså også tage ulemperne derved. Man kan ikke både blæse og have mel i munden. Men på den anden side må jeg også anføre, at det har gjort stort indtryk på mig at tale med disse ugifte fædre, der har henvendt sig til mig, for de føler sig jo totalt retsløse, og det samme gælder en del fraskilte fædre. Jeg forstår godt deres problemer, og det må være et af de områder, vi må drøfte meget nøje i retsudvalget; det skal ikke skorte på venstres forsøg på at finde en rimelig løsning.

Jeg er helt enig med hr. Torben Lund i, at hele denne lovgivning naturligvis ikke må administreres for firkantet. Der må tages menneskelige hensyn, og det bliver der vel også, men hvis det kan gøres bedre, vil venstre være positiv i det spørgsmål; det er klart.

Vi vil i det hele taget gå ind i en positiv drøftelse af dette forslag. Vi vil også meget gerne medvirke til, om det er muligt, på en eller anden måde at begrænse disse tragiske sager, hvor forældrene ligefrem chikanerer hinanden.

I det hele må jeg sige, at familien for venstre er grundelementet, og vi er åbne over for en drøftelse af forslaget.

Ruth Olsen (SF):

Der findes i kvindepolitiske kredse en del skepsis over for dette forslag, fordi vi har svært ved at se, hvad det egentlig løser. Forslaget består af 3 punkter, og det er det sidste, om rådgivningstilbudet, der for mig at se er det væsentligste, alt efter hvordan det føres ud i praksis, for hvis vi virkelig skal løse de problemer, der opstår for børnene ved samlivsophør, må vi ofre de ressourcer, der skal til, for at give parterne en ordentlig støtte til at komme helskinede gennem et samlivsbrud, det vil sige til at bruge krisen konstruktivt. Den støtte til konfliktløsning skal gives af en instans, der står helt uden for og er uafhængig af den myndighed, der i yder-

ste fald skal træffe beslutning, hvis parterne ikke når til enighed alligevel. Med andre ord en rådgivning uden registrering, uden rapportskriveri og videregivelse af en bedømmelse til beslutningsmyndigheden, for uden den tillid og tryghed får vi ikke de mennesker til at bruge tilbudet, som har mest behov, og der bliver ingen ærlig snak og forhandlingsløsning. Det skal også kunne benyttes af parterne hver for sig i håb om, at det i sidste ende alligevel kan afsluttes med en fælles aftale, de begge kan føle sig ansvarlig over for.

Denne rådgivning skulle også give den af forældrene, som barnet ikke bor hos, en grundig vejledning om, hvordan han eller hun kan fastholde kontakten på en for barnet rimelig måde, for vi må ikke glemme, at det mest udbredte problem er, selv om vi ikke hører så meget om det, at den, der ikke har forældremyndigheden, hurtigt mister interessen for barnet, svigter aftaler eller udsætter det for andre psykisk dårlige oplevelser.

Jeg er skeptisk over for den trussel om overførelse af forældremyndighed, der ligger i punkt 2, fordi vi har så lidt hold på det kriterium, der hedder, hvad der er bedst for barnet. Også her er det konfliktløsningsmodeller og ikke sanktionstrusler, der er brug for. Selvfølgelig er det synd for den af forældrene, der i længere tid ikke ser sit barn, men i en sådan tilspidset situation kan det ofte være endnu mere synd for barnet at skulle færdes i begge de krigsførende lejre. I øvrigt kan der jo også være andre personer, barnet er mere knyttet til og burde have samkvemsret med, men det synes jeg heller ikke er rimeligt at lovgive om.

Frivillig aftale om fælles forældremyndighed er sikkert udmærket i en del tilfælde. På det punkt er forslaget meget bedre end det forrige. Det er udmærket for papirløst samlede f.eks., hvor det måske ville motivere en far mere til at tage del i omsorgen for barnet, når han ikke risikerer at miste det helt ved samlivsophør. Barnet selv er jo nok ret ligeglad med, om faderen har papir på det. Men at fælles forældremyndighed skulle lette overgangen ved samlivsophør for ret mange, har jeg svært ved at se, jo, måske for dem, der slås om myndigheden og ikke barnet, men ellers flytter problemet jo over til spørgsmålet om, hvor barnet skal bo. Nogle